

TEKSTEN**CANTAN GL' AUGELLI**

Cantan gl'augelli alla fresc'aur'il giorno
i lor felic'e fortunati amori.
et hor tra frondi e tra vermigli fiori
fan con gli amanti liet'almo soggiorno.

Le Ninfe menan danz'e ball'intorno
destando foco al petto de'pastori
quai d'amorosi mirt'e verd'allori
han la dolce zampogna e'l crin adorno.

TU SEGUI O BELLA CLORI

Tu segui o bella Clori
un fuggitivo core.
È'l mio che fuggi, ch'arde sol d'amore.
Ah non fuggir chi t'ama,
sprezza chi te non brama
e s'hai d'amor desio,
ama me sol, poiche te sol am'io.

VIDI FILLIDE MIA

Vidi Fillide mia
in un'boschett'ameno
di fior vestirs'il seno
con tanta leggiadria,
che l'augellett'intorno ad ogni ramo
cantavan'a vicend'io t'am, io t'amo.
Onde pien di dolcezz' e di desio
con lor risposi io t'amo anch'io.

O GRAN STUPORE

O gran stupore,
o grav'errore,
ch'uomo mortale
d'un tanto male,
ch'eterno dura
poco sicura.

O gran stupore,
o grav'errore,
ch'uomo mortale
regno immortale
ch'eterno dura
stolto non cura.

De vogels bezingen in de frisse lucht
de hele dag hun gelukkige liefdeslot.
Tussen gebladerte en rode bloemen
brengen zij met hun geliefden een vrolijke
tijd door.

De nimfen dansen in een kring en zetten
herdersharten in vuur en vlam, die hun
zoetklinkende doedelzak en hun haar met
mirte en groene laurier hebben versierd.

O mooie Chloris, je achtervolgt
een vluchtend hart en vlucht weg van het
mijne, dat juist van liefde voor jou brandt.
Ach, vlucht niet van degene die je
liefheeft, maar vermijd de man die niet om
jou geeft. En als je verlangt naar liefde, heb
mij dan lief, want ik hou alleen van jou.

Ik zag hoe mijn Philli
in een lieflijk bos
met zo'n gratie
haar borst met bloemen bedekte,
dat rond haar op alle takken kleine vogels
omstebeurt zongen: ik hou van jou, ik hou
van jou. Daarop antwoorde ik, vol zacht-
heid en verlangen: ook ik hou van jou.

Wat een grote domheid,
wat een stomme fout,
dat de sterfelijke mens
zich om zo'n vreselijk kwaad,
dat eeuwig voortduurt,
nauwelijke zorgen maakt.

Wat een grote domheid,
wat een stomme fout,
dat de sterfelijke mens
zich als een dwaas niet bekommert
om het onsterfelijke rijk,
dat eeuwig voortduurt.

TUTTA LEGGIADR' E BELLA

Tutta leggiadr'e bella
la vezzosetta Clori
sen già danzando per herbett'e fiori,
quand'al suo caro Tirsi
qui vi giunto udi dirsi:
fermati Donzella.

Deh, non danzar soletta,
clori, mia bell'aspetta,
che teco danz anch'io.
Sì, rispos'ella: vien dolce ben mio,
e qui tra questi fiori
tempriam'con dolci balli i gravi ardori.

I TUOI CAPELLI, O FILLI

I tuoi capelli, o Filli, in una cistola
servati tengo e spesso quand'avolgoli,
il cor mi pass'una pungent'aristola.

Spesso gli lego e spess'oime disciolgoli
e lascio sopra lor quest occhi piovere,
poi con sospir gl'asciugo e'nsiem accolgoli.

Basse son queste rime esil'e povere,
ma se'l pianger in ciel ha qualche merito,
dovrebbe tanta fè morte commovere.

Io piango, o Fill' il tuo spietat'interito,
il mondo del mio mal tutto rinverdesi.
deh, pensa prego al bel viver preterito,
se nel passar di Let' Amor non perdesi.

TU TI LAGN' AL MIO PIANTO

Tu ti lagn'al mio pianto,
rondinella dolente, e fai che sia
maggior nel tuo dolor la pena mia.
Con lagrime sfogar i tuoi lamenti,
che non le die natur'a te si togli,
e me non lascia il duol in mest'accenti.
Tempran l'aspre mie doglie
doglianci s'al mio duol compagna sei,
io col tuo canto e tu con gl'occhi miei.

Oneindig sierlijk en prachtig
danste de mooie Chloris
over het gras en de bloemen
toen ze hoorde hoe haar dierbare Tirsis,
die daar al aankwam, tegen haar zei:
Wacht, meisje!

Ach, dans toch niet alleen,
Chloris, mijn mooiste, wacht,
opdat ik met je dans.
Ja, antwoorde zij, kom, mijn lief,
hier tussen de bloemen zullen we met zoe-
te dansen het brandende verlangen stillen.

Jouw haren, Philli, bewaar ik in een korfje,
en vaak, wanneer ik ze tussen mijn vingers
neem, steekt een scherpe korenaar door
mijn hart.

Meer dan eens vlecht ik ze en maak ze
dan weer los en laat mijn ogen er tranen
over gieten, waarna ik ze weer afdroog en
samenbind.

Niet veel waard zijn deze verzen, mager-
tjes en pover: maar als tranen in de hemel
enige verdienste hebben, dan zou zoveel
trouw de dood moeten ontroeren.

Ik betreur, Philli, jouw heengaan, de na-
tuur wordt groen van al dat huilen. Bedenk
toch hoe goed we het hadden, en vraag
je af, of bij 't oversteken van de Lethe, de
liefde zelf niet verloren ging.

Jij beklagt je om mijn treuren,
bedroefde kleine zwaluw, en vergroot met
jouw verdriet mijn lijden.
De natuur heeft je geen tranen gegeven om
je verdriet te uiten, en mij weerhoudt ze
ervan om mijn pijn in tonen uit te druk-
ken.
Als jij mijn metgezel in het lijden bent,
wordt mijn bittere pijn verlicht. Daarom
treuren wij samen, ik met jouw gezang en
jij met mijn ogen.

FUGGIA LA NOTT'

Fuggia la nott'è la seguian le stelle
nel grembo dell'oscur'è bassa mole
e venia l'Alba con le chiome belle.
Ghirlandata di gigl'è di viole
monstrava ben con ardenti fiamelle,
che degna messagier era del Sole.
Et ogn'augel per le campagn' intorno
rompea'l silentio del novello giorno.

LA MIA DOGLIA S' AVANZA

La mia doglia s'avanza,
quanto più la speranza, oime, vien meno,
e'l desio si rinfranca,
quanto più manca e nel aspro martire
il soverchio dolor non fa morire.

INCENERIT' È'L PETTO

Incenerit' è'l petto
dal dolcissimo ardore
e tra gl'avanzi miseri d'amore
vive languendo il doloros'affetto,
si che n'ondegg' il grembo
d'amarissimo nembo.
Quasi novel Feront'è fatt'il core,
che dopp'il soavissimo martire
degl'incend'amorosi al pianto more.

QUELLA VERMIGLIA ROSA

Quella vermiglia rosa,
ch'al matutino gielo
spargea liet'è pomposa
d'odor pur dianzi le campagn'è'l cielo.
Com'hor mest'è pensosa
a pie del natio stelo
mira le sparse foglie e par che dica:
ahi, sorte mia nemica.
Deh, perche alhor ch'ero fiorit'è bella,
non mi raccols'in sen, donn'è donzella.

De nacht is gevlogen, en de sterren volgden haar in het diepe, donkere gewelf. Het morgenrood is gekomen met haar mooie lokken. Omkranst door lelies en viooltjes toont zij met vurige vlammen dat ze een waardige boodschapper van de zon is. En alle vogels rondom op de velden doorbreken de stilte van de nieuwe dag.

Mijn pijn komt naderbij, hoe meer, ach, de hoop mij ontbreekt, en het verlangen wordt sterker hoe langer zij afwezig is, en zo laat een overweldigende pijn mij in dit bittere lijden niet sterven.

Tot as verteerd is het hart in de zoetste gloed, en tussen de magere resten van de liefde leeft het pijnlijke gevoel verlangend voort, zodat de schoot siddert onder de zware stormen. Het hart is als een nieuwe Phaeton, die na de zoetste kwellingen van het liefdesvuur in tranen sterft.

Die rode roos, die in de ochtenddauw vrolijk en rijkelijk zijn geur over het land en de hemel heeft verspreid: hoe treurig en bedachtzaam bekijkt ze de verstrooide bladeren aan de voet van haar naakte steel, ze lijkt te zeggen: ach, mijn vijandig lot. Ach, waarom verborg geen vrouw en geen meisje mij in haar schoot, toen ik bloeiend en mooi was?

SON ACQUA

Son acqua viva e'n questa vall'ombrosa
lieta dispens' il mio bel frutt'a tutti,
bagno la terr'è'n lei fior', frond'è frutti,
forno in virtu dentr'al mio pett'ascosa,
qui cant'Orfeo con la sua Ninf'è sposa
al son di cetra e poi ch'ha in un riduti
monti, antr'è boschi e al mar placat'i flutti
fra l'aur'è mirti al Sol s'ascond'è posa.

Gode qui, Delia, qui si bagna on'anco,
Endimion dorme e'l cacciator sospira,
Narciso al suo riflesso in me vien manco.
Godon le Muse e la dolc'aura spira,
Zefiro torna e'l peregrin gia stanco
si ferma e siede, poi si part'è gira.

DEH, SE PIETOSA SEI

Deh, se pietosa sei,
habbi, Vergin, pieta de dolor miei,
ch'io vorrei prest'uscire
di fiera servitu d'aspro martire.
So che'l tuo braccio forte
mi puo campar, o Diva, de la morte.
Porgimi dunqu'aita,
o saldo scudo de'l humana vita.

Per te, Vergine eletta,
senz'il cui mezzo nullo ben s'aspetta,
per te, Regina, spero
tost'esser sciolto d'ogni laccio fiero.
Tu fuor d'ogni tormento
mi puoi trar salvo e far lieto contento,
ed io tue lodi tante
cantand'andrò con tutte l'alme Sante.

Ik ben het levende water en in dit schaduwwrijke dal deel ik vrolijk mijn rijkdom met iedereen, ik geef de aarde water en breng bloemen, bladeren en vruchten voort, door de kracht die in mijn hart verborgen is. Hier zingt Orfeus met zijn nimfen en bruid op de klank van de lier, en als hij bergen, grotten en bossen heeft ontroerd en de golven van de zee heeft gekalmeerd, verbergt hij zich voor de zon en rust hij tussen de lucht en mirte. Diana, geniet hier, hier baadt men ook. Endimion slaapt en de jager zucht, Narcissus valt flauw als hij zijn spiegelbeeld in mij ziet. De muzen verheugen zich en de zachte winden waaien, Zefiro keert huiswaarts en de vermoeide wandelaar stopt en gaat zitten, voordat hij verder gaat.

Ach, als je genadig bent, heb dan, o maagd, medelijden met mijn pijn, want ik zou graag de wrede slavernij van bittere pijn achter mij laten. Ik weet dat jouw sterke arm mij kan redden van de dood, o godin. Laat mij hulp ten deel vallen, o sterk schild van het menselijke leven.

Door jou, uitverkoren maagd, zonder wiens bemiddeling niets goeds te verwachten is, door jou, koningin, hoop ik weldra bevrijd te worden van de sterke boeien. Zonder enige pijn kun je mij naar de zaligheid leiden en vrolijk en tevreden maken, en ik zal, terwijl ik lofliederen voor je zing, tussen de heilige zielen wandelen.